

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

"Είδεν άνθρωπον τυφλόν έκ γενετής"

Η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού είναι ένας φοβερός έλεγχος για τους Φαρισαίους που δε θέλουν να παραδεχθούν τα λόγια του Χριστού. Πριν από το μεγάλο αυτό γεγονός ο Χριστός έκανε ένα μεγάλο διάλογο με τους Γραμματείς και Φαρισαίους. Στο διάλογο αυτό ο Κύριος τους είπε: "αμήν αμήν λέγω υμίν, πριν Αβραάμ γενέσθαι εγώ ειμί" (Ιω. 8,58). Εξαγριωμένοι τότε οι Ιουδαίοι, επειδή δεν κατάλαβαν τα λόγια του Χριστού, σήκωσαν λίθους για να Τον κτυπήσουν (όπ.π. στίχ.59). Ο Χριστός, για να καταπραΰνει το θυμό τους "εκρούβη και εξήλθεν εκ του ιερού" (όπ.π). Μετά το γεγονός αυτό συνάντησε τον εκ γενετής τυφλό και τον θεράπευσε, για να γίνει η ίασή του εκτός των άλλων και μια απάντηση στους εχθρούς του, που υποτιμούσαν το πρόσωπό Του.

Ο εκ γενετής τυφλός

Οι μαθητές του Χριστού νόμιζαν πως ή αυτός αμαρτήσε ή οι γονείς του για να γεννηθεί τυφλός. Στη συνέχεια όμως ο Κύριος αποκλείει και το ένα και το άλλο. Γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δόξα του Θεού. Η αντίληψη των μαθητών είναι εσφαλμένη, γιατί πώς είναι δυνατόν να πέσει κάποιος στην αμαρτία πριν να γεννηθεί; Μόνον οι ειδωλολάτρες είχαν τέτοιες δοξασίες και τέτοια ανόητα δόγματα. Ο Κύριος είναι κατηγορηματικός. Κάθε ένας είναι υπεύθυνος για τα δικά του αμαρτήματα. Η αμαρτία πού διαπραττούμε είναι εκείνη πού μας ταλαιπωρεί. Ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας γράφει πως η ωφέλεια στον άνθρωπο είναι μεγάλη, όταν γνωρίζει τη σωστή διδασκαλία του Θεού. Δεν πέφτει σε σφάλματα ούτε ερμηνεύει λάθος τα γεγονότα.

Ο τρόπος της θεραπείας του τυφλού

Αξιοθαύμαστος είναι ο τρόπος θεραπείας του τυφλού. Μπορούσε ο Χριστός να τον θεραπεύσει δια λόγου χωρίς να χρησιμοποιήσει πηλό και να του αλείψει τα μάτια. Πρώτα πρώτα ήθελε να του διεγείρει την πίστη. Έπειτα, με την πράξη Του αυτή έδειξε τη δημιουργική Του δύναμη. Όπως ένας οικοδόμος την μισοτελειωμένη οικία του τη συμπληρώνει (κτίζοντας με νέα υλικά), έτσι και ο Χριστός στο θαύμα του τυφλού "το σώμα το ήμέτερον συγκολλά και αναπληροί", δηλαδή συμπληρώνει τις ατέλειες του σώματός μας, γράφει ο Χρυσόστομος. Με χόμα δημιούργησε τον Αδάμ, με χόμα δημιούργησε και τα μάτια του τυφλού. Μετά, κατά την ημέρα του Σαββάτου του είπε να πάει να πλύνει το πρόσωπό του στην κολυμβήθρα του Σιλώμ. Ο τυφλός υπάκουσε αμέσως. Μέχρι να πάει στη δεξαμενή από το σημείο που τον διέταξε ο Κύριος, ασφαλώς θα συνάντησε πολλούς ανθρώπους που θα τον ρωτούσαν πού πάει και γιατί έχει λάσπη στα μάτια του. Ήθελε ο Κύριος να γίνει το σημείο ενδεικτικότερο. Μετά τη θεραπεία θα ξαναγύριζε πάλι από τον ίδιο δρόμο και θα γινόταν κατά κάποιο τρόπο μια λιτάνευση του σημείου, θα γινόταν γνωστό το θαύμα χωρίς ειδική σύσταση και διάδοση. Βέβαια και οι συνεχείς ανακρίσεις που κάνανε στη συνέχεια οι Φαρισαίοι, χωρίς να το θέλουν, κάνουν γνωστό σ όλους το θαύμα. Όπως λέγουν οι Πατέρες, ο Θεός "εκ των εναντίων τα εναντία κατασκευάζει", θεραπεύθηκε ό τυφλός με τη ζωοποιό ενέργεια του Κυρίου.

Η πνευματική Σιλώμ

Ο Κύριος είναι η πνευματική πέτρα και η πνευματική κολυμβήθρα του Σιλώμ που καθαρίζονται από τις αμαρτίες οι άνθρωποι. Ο Χριστός είναι ένας μεγάλος χείμαρρος που δρόσισε και ανέψυξε όλους τους ανθρώπους. Στις πάσης φύσεως αρρώστιες μας, συμβουλεύει ο Μ. Βασίλειος, εκτός από τους γιατρούς να καταφεύγουμε στη θεία χάρη.

Η μεγάλη τραγωδία του ανθρώπου, λέγει ένας Επίσκοπος, είναι η αμαρτία του. Όχι απλώς ότι αμαρτήσε, άλλ' ότι η αμαρτία του "μένει".

Στη διαμάχη μεταξύ τυφλού και Φαρισαίων δεν είναι η ανεύρεση της αλήθειας, αλλά η αμαρτία. Δεν ενδιαφέρονται τόσο για την αργία του Σαββάτου, άλλ' ότι θίγεται ο εγωϊσμός των Φαρισαίων. Ο εγωϊσμός μας δε μας αφήνει να παραδεχθούμε τις ενέργειες και τα θαύματα του Θεού. Βλέπουμε τα μικρά κι αφήνουμε τα μεγάλα. Εγκλωβίζεται η καλή μας θέληση και αρνούμεθα να παραδεχθούμε την αγάπη του Θεού σε μας. Στο βάθος πιστεύουμε μόνον στον εαυτό μας και στα χαρίσματα μας.

Αδελφοί μου,

Ας σπάσουμε αυτό το σύμπλεγμα του εγωϊσμού μας κι ας παραδεχθούμε τα σφάλματά μας, ας αφήσουμε το Θεό να ενεργήσει επάνω μας όπως Αυτός γνωρίζει και με όποιον τρόπο θέλει. Εάν γίνουμε όργανο για να φανερωθεί ή δόξα του Θεού, τότε ας υποστούμε και τις μεγαλύτερες θυσίες.

Αρχιμ. Ι.Δ.Φ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. 9 1-38)

Σύ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού;

Τώ καιρώ εκείνω, παράγων ό Ιησούς, είδεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής. Και ήρώτησαν αυτόν οι μαθηταί αυτού, λέγοντες· Ραββί, τίς ήμαρτεν, ούτος, ή οι γονεΐς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Απεκρίθη Ιησούς· Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονεΐς αυτού, άλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αύτώ. Έμέ δει εργάζεσθαι τα έργα του πέμψαντός με, έως ήμερα εστίν έρχεται νύξ, ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι. Όταν εν τω κόσμω ώ, φώς ειμί του κόσμου. Ταύτα ειπών, έπτυσε χαμαί, και έποίησε πηλόν εκ του πτύσματος, και επέχρισε τον πηλόν επί τους οφθαλμούς του τυφλού και είπεν αύτώ Υπαγε, νίψαι εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ, ό ερμηνεύεται, απεσταλμένος. Απήλθεν ούν, και ενίψατο, και ήλθε βλέπων. Οί ούν γείτονες και οι θεωρούντες αυτόν το πρότερον, ότι τυφλός ήν, έλεγον Ούχ ούτος εστίν ό καθήμενος και προσαιτών; Άλλοι έλεγον ότι ούτος εστίν. Άλλοι δέ ότι όμοιος αύτώ έστιν. Εκείνος έλεγεν Ότι εγώ ειμί. Έλεγον ούν αύτώ· Πώς ανέωχθησάν σου οι οφθαλμοί; Απεκρίθη εκείνος, και είπεν Άνθρωπος, λεγόμενος Ιησούς, πηλόν έποίησε, και επέχρισέ μου τους οφθαλμούς, και είπε μοι Υπαγε εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ, και νίψαι. Απελθών δε και νιψάμενος, ανέβλεψα. Είπον ούν αύτώ Πού εστίν εκείνος; Λέγει Ουκ οίδα. Άγουσιν αυτόν προς τους Φαρισαίους, τόν ποτε τυφλόν. Ήν δέ Σάββατον, ότε τον πηλόν έποίησεν ό Ιησούς, και ανέωξεν αυτού τους οφθαλμούς. Πάλιν ούν ήρώτων αυτόν και οι Φαρισαίοι, πώς ανέβλεψεν. Ο δέ είπεν αύτοΐς, πηλόν επέθηκέ μου επί τους οφθαλμούς, και ενιψάμην, και βλέπω. Έλεγον ούν εκ των Φαρισαίων τινές· Ούτος ό άνθρωπος ουκ εστί παρά του Θεού, ότι το Σάββατον ου τηρεί. Άλλοι έλεγον Πώς δύναται άνθρωπος αμαρτωλός τοιαύτα σημεία ποιείν; Καί σχίσμα ήν έν αύτοΐς. Λέγουσι τώ τυφλώ πάλιν, Συ τί λέγεις περί αυτού, ότι ήνοιξέ σου τους οφθαλμούς; Ο δε είπεν, Ότι προφήτης εστίν. Ουκ επίστευσαν ούν οί Ιουδαίοι περί αυτού, ότι τυφλός ήν, και ανέβλεψεν, έως ότου έφώνησαν τους γονεΐς αυτού του αναβλέψαντος και ήρώτησαν αυτούς, λέγοντες, Ούτος εστίν ο υιός υμών, όν υμείς λέγετε ότι τυφλός έγεννήθη; πώς ούν άρτι βλέπει; Απεκρίθησαν δε αύτοΐς οί γονεΐς αυτού και είπον, Οίδαμεν ότι ούτος εστίν ό υιός ήμών, και ότι τυφλός έγεννήθη, πώς δέ νύν βλέπει, ουκ οίδαμεν ή τις ήνοιξεν αυτού τους οφθαλμούς, ημείς ουκ οίδαμεν αυτός ήλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε· αυτός περί αυτού λαλήσει. Ταύτα είπον οι γονεΐς αυτού, ότι έφοβούντο τους Ιουδαίους, ήδη γαρ συνετέθειντο οι Ιουδαίοι, ίνα, εάν τις αυτόν όμολογήση Χριστόν, άποσυνάγωγος γένηται. Διά τούτο οί γονεΐς αυτού είπον Ότι ήλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε. Έφώνησαν ούν εκ δευτέρου τον άνθρωπον, ός ήν τυφλός, και είπον αύτώ· Δός δόξαν τω Θεώ· ημείς οίδαμεν ότι ο άνθρωπος ούτος αμαρτωλός εστίν. Απεκρίθη ούν εκείνος, και είπεν, Εί αμαρτωλός

εστίν, οὐκ οἶδα ἐν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς' Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε τί πάλιν θέλετε ἀκούειν;

μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμέν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός, τούτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστὸν ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δ' ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει ἀλλ' εἴαν τις θεοσεβῆς ἢ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ, Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτόν, εἶπεν αὐτῷ, Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε, Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἐώρακας αὐτόν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνος ἐστίν. Ὁ δὲ ἔφη' Πιστεύω, Κύριε, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.